

Antallet af Reiseunderstøttelser, men for at gjøre dem større, at jeg har søgt disse 3,000 Kr. Naar en Mand eller Kvinde skal have nogen virkelig Nyttelse af en Reise i Udlandet og ikke har Midler selv, saa er en Understøttelse paa 3—400 Kr. ikke af stor Værdi. Det er min Mening, at dele Reiseunderstøttelserne i forskjellige Kategorier, nogle paa 1,200 Kr. og nogle paa 600 Kr.; og jeg tror, at man maa erkjende, ialtsald Alle, som kjende til, hvad en Reise koster, at selv disse Stipendier ere meget smaa, og at, skal Reisen udstrækkes i længere Tid, maa Vedkommende endda nødvendigvis have Midler andetsteds fra. Men dette vil dog være en Forhøielse fra, hvad der har været givet i de senere Aar. — Jeg kommer nu til et Forslag fra et Mindretal i Udvalget, der vil negte 2,500 Kr. til en Visitsreise i Grønland. Det vil gjøre mig meget ondt, hvis Thinget vil sælge dette Mindretal, og jeg kan heller ikke rigtig forstaa det. Jeg skal ærlig tilstaa, at jeg aldeles ikke begriber det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), der forsvarede Forslaget. Man synes dog i Almindelighed at være enig om, at Visitater, at Undersøgelser af Embedsforhold, Embedsmænds Færd ere ret heldige. Derimod synes det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds at gaa ud fra, at saadanne Undersøgelsesreiser, saadanne Visitsreiser kun skulle foretages, naar Vedkommende, der skulde visiteres, selv ønskede det. Det synes rigtignok at være at vende Alting paa Hovedet. Jeg vil berolige det ærede Medlem med, at Hensigten er ikke at virke forstyrrende paa Missionen, ikke at opvække Strid og Kamp, men at skaffe Administrationen et tydeligere og et noget klarere Billede af Missions-tilstanden deroppe, end det er muligt at faae igjennem de enkelte Missionærers Indberetninger. Ved den anden meget mindre Mission, som findes oppe i Grønland, nemlig Hernhuternes, visiteres der meget hyppig. Derimod er der fra den danske Missions Side ikke visiteret i en Mennestealder, naar nu hertil kommer, at Forholdene i Grønland for Diebliffet, ialtsald betragtet fra Missionens Standpunkt, ere i høi Grad sørgelige, idet der er betydelig Mangel paa Præster, naar Administrationen staar aldeles magtesløs ligeoverfor det Spørgsmaal: Hvad skal der gjøres, paa hvad Maade skal man søge disse Missionærers Stilling forbedret for at faae Folk til at gaa derop, Naar endvidere Forholdet mellem Missionen og Handelen for Diebliffet er under Oerveielse fra Indenrigsministeriets Side, og hvor Kulusministeren er nødt til ogsaa at have en Mening, ja skal have en Mening, men har megen Vanstillehed ved at have den, naar han slet ikke faar Lov til ved en fra ham udsendt Mand at faae undersøgt Forholdene —, naar Alt dette er Tilfældet, og det er det virkelig, kan jeg ikke forstaa, at man vil negte en saa ubetydelig Sum som 2,500 Kr. Man tror herigjennem at se et Legn paa, at der

fra Administrationens Side skulde være en Villie imod at bruge indfødte Grønlændere i Missionens Tjeneste; det er ikke Tilfældet. Forholdet er ikke dette, at Nogle stille sig saaledes, at de kun ville have danske Mand deroppe, mens Andre ville have, at hele Missionen skal overtages af de Indfødte; begge Dele ere gale. De egentlige Ledende og Styrende maa være danske, men de mere Underordnede baade kunne og maa være Grønlændere. Hvor vidt man kan gaa i at ansatte indfødte Grønlændere, ja derom kan der være Strid, men det er en Strid om Grad, men det er ikke en Strid om Principer, og som Bevis for, at Administrationen ikke har Noget imod at anvende Indfødte, tjener, at der findes en grønlandsk Præst deroppe, og at der for Diebliffet ere to unge Grønlændere hærnede for at uddanne sig, og hvis de vise sig at have den fornøgne Dannelses, nuvel saa kunne de meget godt blive ordinerede. Nei, jeg tror ikke, man maa betragte denne Sag fra et saa, jeg maa tillade mig at sige det, ekskutivt Standpunkt, at hvis ikke en enkelt Mand skriver ned fra Grønland, at han ønsker en Mand sendt derop for at se, hvorledes han bestyrer sit Embede, skal der Intet gjøres. Det er, som jeg begyndte med at sige, at vende op og ned paa Alting. — Jeg ser, at hele Udvalget har været enig om kun at bevilge 1,700 af de 3,400 Kr. til Universitetsbibliothekskataloget. Ja, det maa jeg saa finde mig i. Jeg haaber, at det høie Thing vil sælge Udvalgets Flertal i at bevilge 400 Kr. til Assistance ved den plante-anatomiske Undervisning. Den plante-anatomiske Undervisning er meget besværlig for vedkommende Docent, og han trænger i høi Grad til Hjælp. Det er for at kunne opnaa dette, at de 400 Kr. ere forlangte, og det er ikke som en Forøgelse af hans Løn. Jeg siger dette, fordi det forekommer mig, at jeg har hørt den Misforstaaelse udtale, at Meningen skulde være at give ham et personligt Tillæg. — Ved Vædringsforslag under Nr. 72 er hele Udvalget blevet enig om at give et Vønnings-tillæg til 4 Docenter. Ja, jeg maa jo paa sin saadan Post tage imod, hvad der bydes; men jeg vil blot sige, at jeg opgiver ikke Haabet om, at det i Fremtiden skal lykkes mig at overbevise det høie Thing om, at Geografien er en Videnskab, der vel kan fortjene at have en fast ansat Docent ved Universitetet. — Udvalget har ikke villet bevilge et Ughus ved Gjeslemagle Kirke, og Udvalget siger, at det ikke kan anerkjende, at der paahviler Staten nogen Forpligtelse fremfor andre Kirkeiere til Opsførelsen af Ughuse, og foreslaar derfor Betsøbet negtet. Jeg er ganske enig med det ærede Udvalg i, at ligesaa lidt som der paahviler nogen som helst anden Kirkeier, ligesaa lidt paahviler der Staten nogen Forpligtelse til at opføre Ughuse; men det forekommer mig dog, at det i et saadant Forhold ikke kunde skade Noget,